

Per Nordmark

- TRUMMISARNAS ÅTERKOMST

DET VAR FÖRST NÄR Per Nordmark hamnade utanför den experimentellt sett rätt stela rockgruppen Fireside, som han vanligtvis spelar i, som hans talang började sätta avtryck. Han är en av de få svenska trumtalanger som förstått att det inte är många och krångliga fills som gör en bra musiker. Men han är också den trummis som har fått oförskämt dålig uppmärksamhet och vi tycker det är dags att hylla killen för sina bravader bakom setet.

När det pratas om Fireside talas det oftast om Kristoffer Åströms känslor, om den hårda uppväxten i Luleå och om Pelle Gunnerfeldts produktioner. Men det snackas aldrig om Pers trummor. Folk verkar inte riktigt ha förstått vad en trumslagare gör för ett band. Hur viktigt det kan vara.

När Kristofer Åström valde att använda Per som trummis i kompbandet Hidden Truck på sitt soloalbum »Go, Went, Gone« så var det just det som räddade plattan från att bara bli ännu en Red House Painters-pastish. Per har hittat en enkelhet i sitt spelande som gör att detaljerna i spelet framhävs och ljudbilden blir fetare. Inte rörigare.

Och när Per dök upp som en av de tre trummisar Breach använde sig av på sin senaste »Venom« så visade det sig igen att hans känsla för musik passar in i flera sammanhang. Vi kunde inte annat än jubla. Hans i grunden väldigt rena spelstil tillsammans med den råa, distade och extremt skitiga känslan var en av de faktorer som gjorde Breach till Sveriges fetaste rockband.

Vi ringde upp killen för att fråga var han hämtar sin inspiration ifrån. Han svarade glatt på sitt breda Luleå-mål.

»Premier Genista med 24 tums-kagge.
De gör sig jävligt bra i ett stort rum.«

Du har ju utvecklat ett rätt fett trumljud. Har du jobbat länge med det?

– Nej, det har fallit sig ganska naturligt. När vi spelade in Hidden Truck-skivan använde vi oss av en studio som heter Bauhaus i Göteborg som är jättestor, närmare tvåhundra kvadratmeter. Vi tänkte att det skulle passa bra med ett akustiskt stort ljud. Och med de trummor jag använder så blir det ett bra ljud. Men det var ingenting som vi planerade.

Vad använder du för trummor?

– Premier Genista med 24 tums-kagge. De gör sig jävligt bra i ett stort rum. Men till nästa Breach-skiva som vi kommer spela in så kommer vi nog experimentera mer. Kanske använda jättesmå trummor med en mycket mindre ljudbild på vissa låtar. Medan vi på andra låtar kanske har en större ljudbild.

Hidden Trucks trumljud är väldigt dynamiskt medan med Breachs är mer skitigt. Jobbar du mycket på att anpassa ljudet?

– Ja, det gör man men det är också någonting som faller sig naturligt. Det är ingenting som man riktigt går och tänker på. Samtidigt som det är kul att prova olika ljud. Det beror ju på hur man ställer mickarna och sånt. Och med Breach så spelar jag ju med Tomas Turunen och vi provade olika grejer. Ibland satte vi två mickar på trummorna och ibland använde vi bara avståndsmickar.

Hur är det att spela mot en annan trummis som du gör i Breach?

– Det otroligt roligt. Det är roligt på ett annat sätt om man jämför med Hidden Truck och Fireside eftersom man är två stycken som spelar kaos. Haha! Det är skoj som fan.

Det finns ju många bra trummisar inom de svenska och norrländska banden. Känner du någon slags samhörighet med övriga trummisar?

– Man känner ju så många av de svenska banden, och alla influeras ju av alla kan jag tänka mig, vilket bara är positivt. Och jag stjal ju så mycket jag kan från alla som jag tycker spelar bra. Jag har till exempel snott otroligt mycket från Rapeman men det är ju ingen som lägger märke till det ändå. Man snappar ju upp det man tycker är bra. Det är ju så med alla influenser.

Du spelar väldigt rakt och enkelt.

– Ja, jag försöker hålla det så enkelt som möjligt men ändå göra allt med en slags finesse.

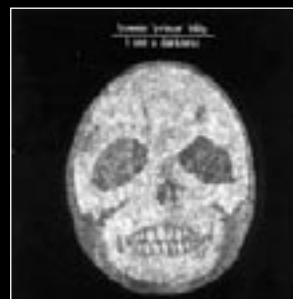
Tycker att trummisar uppmärksammas tillräckligt? I Fireside är det ju sällan du som får göra intervjuer till exempel.

– Det har varit ett val. De andra ha velat göra det och jag är inte så förtjust i att göra intervjuer. Nu på senare tid har jag börjat göra lite mer bara för att de andra ska få lite mindre att göra. Men jag trivs att ha det så. Det är inget jag lider av.

Under hösten kommer Hidden Truck att släppa nytt material och både Breach och Fireside ska repa in nya skivor. Och nu hoppas vi bara på att Kristofer Åström oftare använder sig av trummor i sina låtar, att Breach fortsätter rocka lika fett som förut och att nästa Firesideplatta kommer bli Pers platta. Den platta där trummorna kommer sättas mer i fokus och göra Fireside till ett intressant rockband igen.

Text: Konrad Olsson
Foto: Samuel Grönlund

SKIVA #2:

Bonnie ›Prince‹ Billy

»I See a Darkness«

CD Domino Records

Den här skivan har snurrat i spelaren ett bra tag nu och jag har länge trott att det var mörkaste och kusligaste album jag någonsin hört. Och visst, skivan är knappast någon glädjespridare direkt, men efter ett tag så började jag känna på mig att jag inte riktigt fått hela bilden klar för mig. Det är amerikanen Will Oldham som lurar bakom pseudonymen och musiken präglas av enkla melodier och sparsamma arrangemang som förmedlar en slags rå instängdhet. I konventionell mening är nog musiken väldigt kantig och oslipad, men i mina öron bedärande vacker. På sina ställen är det lite skevt, otight och i otakt och Oldhams röst är långt ifrån tonsäker eller fri från kråkor och märkliga krusiduller. Men det är just i sprickorna som det blir intressant. Att rösten halkar på tonerna stör aldrig eftersom det inte verkar finnas någon ambition att vara storslagen och episk. Det är de små detaljerna som gör helheten. Och efter många lyssningar så börjar man faktiskt ana en positiv ådra i all melankoli. En slags hoppfullhet. Skivan lämnar oss tvärt i det sista spåret med orden »It don't rain anymore / I go outdoors / we're its fun to be / And I know you love me / I know you do«. Oldham slutar därmed skivan med en oväntad positiv sinnesstämning och melodin siktar uppåt och utåt snarare än inåt till mörkare vrår. Jag ser ett ljus.

Text: Konrad Olsson